

Noaberschap als basis beeldenroute in Lemselo

Beeldend kunstenares Myriam Hulshof-Knol bereikt deze zomer een kroonjaar en om dit heugelijke feit te vieren bedacht ze een bewerkelijk cadeau: een beeldenroute door haar eigen buurtschap. Samen met haar noabers Paul en Ans Keizer, kunstenaar Pier van Dijk en zijn echtgenote Thea en haar eigen Jan richtte ze de Werkgroep Beeldenroute Lemselo op. Binnen hun artistieke netwerk gingen ze op zoek naar kunstenaars die bestaande objecten of installaties een tweede kans wilden geven in dit prachtige Twentse landschap met zijn akkers, essen, weiden en houtwallen. Agrarische grond, bewerkt door burenen die er hun brood mee verdienen. Essentieel voor het welslagen van dit project was dan ook de medewerking van die noabers en het bijzondere is dat alle twintig bewoners en/of grondeigenaren toestemming verleenden voor het plaatsen van een kunstwerk op hun land.

Het resultaat van dit privé-initiatief mag er zijn: een spannende, verrassende en soms ontroerende route van 2,4 kilometer dwars door de buurtschap, in de periode dat het land al wel bemest en ingezaaid is, maar de maïs nog nauwelijks opkomt, tot en met 5 juli. Bij de opening merkte de dichter Bennie Sieverink terecht op dat "het gist op het zand"; hier gebeurt iets bijzonders. Onder het motto 'Gun uw werk weer de ruimte' (in plaats van het in depot te houden) nemen twintig kunstenaars deel aan deze expositie; in totaal zijn er 29 objecten te bewonderen.

Veel bestaand werk is voor deze gelegenheid overigens veranderd of aangevuld. Van te voren hadden de landeigenaren geen idee van wat er bij hen vertoond zou worden, al wisten ze wel dat het niet om klassieke beelden op een sokkel zou gaan. Het leeuwendeel van de expositie bestaat uit ruimtelijk en conceptueel werk, maar er zijn ook foto's ('Natuurlijk Twents' van Marcel Kistemaker) gemonteerd op boerenschuren. Bijna alle beelden zijn vanaf de openbare weg te zien, maar soms moet de kijker het bos in of een erf op.

Bij aankomst wordt meteen duidelijk dat er iets aan de hand is in dit idyllische stukje Twente. Tussen de merries met veulens op de hoek van de Hilbertweg staat een felrood paard, een installatie van Nanon C.F. Morsink 'Wachtend op het witte paard van de prins'. Ooit stond dit prachtier, als Rapunzel uit het sprookje, op een jaren-dertig-balkonnetje te wachten met rozen in de extreem lange manen, maar voor deze gelegenheid heeft Morsink de haren van staart en manen als een waaier uitgespreid en met houten pinnen verankerd in de weide, waardoor de feestelijke associatie met een circustent ontstaat.

Het echte begin van de beeldenroute is de woonboerderij van de familie Hulshof aan de Hilbertweg nummer tien. Daar kan de fietser of wandelaar voor één euro een folder pakken, met een routekaart, de locaties van en informatie over de kunstwerken. De betaling gebeurt, zoals dat hoort 'op de boer', in goed vertrouwen, alleen gaat het nu niet om jam of pompoenen, maar om kunst. Grappig is dat de kunstwerken in de fraaie folder gefotografeerd zijn in een andere omgeving, in hun vorige leven. Zo kun je zelf constateren dat het landschap absoluut iets toevoegt aan deze werken. De grootste opgave voor de werkgroep was om in samenspraak met de kunstenaar een locatie te vinden waar zijn of haar werk het best tot zijn recht zou komen. Dat is vaak wonderwel gelukt. Zo staan de onregelende wegwijzers van Pier van Dijk inderdaad op een kruispunt, maar hun verwarrende aantal en de vermelde plaatnamen, als 'ratsmodee, haaien,

verdommenis' en meer van zulke omineuze bestemmingen, geven te denken... 'Wereldbeeld' heet dit object uit 2008. Verderop langs de route liggen 'Vlinderbloemen', een installatie van Adrie Arendsman, keurig in het gelid in de wei. De zeefdrukken op aluminium zijn zoals vaak bij deze kunstenaars een zelfportret. Het rode meisje (het silhouet van een jeugdfoto) tegen de achtergrond van een gestileerde hoop oud speelgoed en het bloemmotief zeggen iets over haar eigen jeugd: ze is terug op 'oale grond'. Ton van Duivenvoorde maakt gebruik van bestaande materialen: zijn 'Waan' is een vogel opgebouwd uit delen van een motorblok en een wenteltrap en 'De War' bestaat uit aan elkaar gelaste fietswielen. Deze installatie ligt verscholen in een bosje en doet mede daardoor in eerste instantie vooral denken aan een hoop zwerfafval. Des te verrassender dat er systeem in de waanzin blijkt te zitten: de gele bal die in de puinhoop zit opgesloten, kan door de kijker door het labrynt bewogen worden; het chaotische beeld blijkt een knap geconstrueerde, interactieve tunnelbaan te zijn. Een dergelijke, gelukkige combinatie van plaats en object zien we ook bij de drie beelden van Jan Beerling, afkomstig uit een oudere installatie die 'Light my fire' heette. Hij heeft de destijds gesloten silhouetten voorzien van uitgespaarde ogen en een uitgespaard hart. Ze staan in gelid op een verloren zandhoop op een boerenerf en kijken - bij tegenlicht - met vlamme ogen en een brandend hart op ons neer. Uit het oog uit het hart is hun nieuwe naam. Bijzonder is ook de plaats van Labyrint van Jan Opdam dat opgespannen hangt tussen twee berkenstammen.

Er is ook ruimte voor conceptueler, minder makkelijk toegankelijk werk. 'Maandag-Wasdag' van Bianca Kleinenberg e/o Nap lijkt perfect op zijn plaats in de gekozen boerentuin: een ouderwets wasrek met daarop bestempelde textiel. De venijnige citaten op de onschuldige servetten zijn minder geruststellend: hiermee stelt zij de discussie over het vrouwelijk kunstenaarschap op scherp. Ook 'Ander uitzicht door de ramen van mijn geboortehuis' van Nuun Heertje behoeft enige toelichting. Zij verzamelt letterlijk nieuwe uitzichten door haar ramen steeds in een ander landschap op te stellen. Met behulp van kunststof folie en viltstift teken ze op enig moment de contouren van het landschap dat ze ter plekke door die ramen ziet en zo groeit haar verzameling met iedere expositie. Gelaagd is ook het werk van Rob von Piekartz en Henk Rijzinga. Von Piekartz' 'Landadel' overtuigt als autonoom beeld, maar levert ook kritiek op feodaal grootgrondbezit. Rijzinga's 'Madeliefjes' liggen weliswaar in een grasland, maar hebben een vervreemdend monumentaal formaat: ze zijn gemaakt van kabelhaspels. Bovendien bestaat hun geelzwarte hart uit het internationale symbool voor stralingsgevaar. Hij heeft ze witgeschilderd met kalkverf die zelf ook een flauwe straling afgeeft, waardoor ze in de vroege avondschemer sinister nagloeien. Zijn bloemen zijn beslist minder liefelijk dan hun naam doet vermoeden.

De kwaliteit van de getoonde objecten is over het algemeen hoog, maar één beeld verdient een bijzondere vermelding. Bijna aan het eind van de route ligt in een kort gemaaid cirkel in het gras een betoverend object van Ed van Dijk, 'Stairway to heaven'. Aan het eind van de middag ligt zijn beeld van hout en glas op de grens van licht en schaduw. De melkwitte traptreden lijken op de ribben van een prehistorisch dier en zijn wonderlijk transparant. De trap wordt omgeven door een dubbele cirkel van roestige spiesen die qua materiaal prachtig contrasteren met het glas en tegelijkertijd grimmig aangeven dat het bereiken van de hemel geen sinecure is.

De route eindigt weer op de Hilbertweg waar ook het kunstwerk is opgesteld dat de hoofdrol vervulde tijdens de opening van de tentoonstelling. Onder de klanken van het dweilorkest Lavsjkierie uit Lemselo werd door een kraan van Kuiphuis een mondgeblazen kroontje uit het Tsjechische atelier van Borek Sipek op zijn koperen sokkel geplaatst, op last van het duo dat zich verschuilt achter de naam PseudonieM. Pier van Dijk en Myriam Hulshof delen de mening dat wie zijn kop boven het maaiveld uitsteekt een kroon verdient. Bij deze.

[Terug naar het overzicht](#)

Analyse	Informatie	Inhoud
Nieuws	REdACTIE	Abonneren

© 1997/2005 De
Roskam/Cable2000
Email: info@roskam.nl

[Cable2000 IT Services](#)